

Kázeň z ev. Služieb Božích, BA (NK/Lamač), 7. nedeľa po Svätej Trojici, 31. 7. 2022, 8.30/10.00 h; ES 366, 633, 200, 606, A 89, téma nedele: **Božie požehnanie zachraňuje**

1. Mojžišova 32, 23 – 32: (Jákob) „²³ Ešte tej noci vstal, vzal svoje obidve ženy i obe slúžky aj svojich jedenásť synov a prekročil brod na Jabboku. ²⁴ Vzal ich a prepravil cez potok; prepravil aj všetko, čo mal. ²⁵ Jákob však zostal sám, a nejaký muž s ním zápasil, kým nevyšla ranná zora. ²⁶ Keď videl, že ho nepremôže, udrel ho po bedernom kĺbe. Jákobovi sa vytkol bederný kĺb, keď s ním zápasil. ²⁷ A onen mu povedal: Pust' ma, lebo vychádza ranná zora! Jákob však odpovedal: Nepustím ťa, iba ak ma požehnáš. ²⁸ Ten sa ho opýtal: Ako sa voláš? On odpovedal: Jákob. ²⁹ Vtedy onen riekol: Nebudeš sa už volať Jákobom, ale Izraelom, lebo si bojoval s Bohom aj s ľuďmi a zvíťazil si. ³⁰ Vtedy Jákob prosil: Oznám mi, prosím, svoje meno! Onen mu však odpovedal: Prečo sa pýtaš na moje meno? A tam ho požehnal. ³¹ Jákob dal tomu miestu meno Peniél, lebo – tak hovoril – videl som Boha tvárou v tvár a ostal som nažive. ³² Keď prechádzal cez Penúél, vyšlo nad ním slnko, ale on kríval pre svoje bedro.“

Milí bratia a milé sestry!

Božie požehnanie zachraňuje – tak znie téma dnešnej nedele.

1. **ČO POŽEHNANIE JE – A ČO NIE JE**

Požehnanie nie je čarovná formulka. Čaru nevieme odolať, no požehnanie človek môže vnútorne aj neprijať. To však nič nemení na fakte, že **požehnanie je skutočné a mocné.** „Boh riekol a stalo sa“ (Ž 33, 9).

Požehnanie je **sila vnášajúca do života šťastie**, no nie podľa našich predstáv, ale ide o **dobro z Božích zásobární.**

Požehnanie je sila nadrozumová, vyššia ako náš rozum, ako naše kalkulácie. Požehnanie je **Boží dar – Božie slovo, ktoré nás podrží**, nanovo vnesie do života stratenú istotu, vytvorí **pevný záchytný bod**, obsahuje sľub, na ktorý sa môžeme spoľahnúť, ktorý **prinesie úľavu, dá životu novú iskru.**

Keď kazateľ odovzdáva bohoslužobnému zhromaždeniu Božie požehnanie, má voľne zdvihnuté ruky. Jeho telo znázorňuje kríž, z ktorého k nám prúdi najväčšie požehnanie.

Veľkňaz Kaifáš sa pri výsluchu pýtal Pána Ježiša: „Si Ty Kristus, Syn Toho Požehnaného? Ježiš povedal: Som.“ (Mk

14, 61 – 62a) Týmto Písmo sv. dosvedčuje, že **Požehnaný je sám Boh**. V Žalme 67, 2 – 3 čítame: „*Nech nám je Boh milostivý a požehná nás! Nech rozjasní svoju tvár pri nás.*“

2. **BOŽIE POŽEHNANIE NÁS PREDCHÁDZA, NO MÁME OŇ ZÁPASIŤ**

Božie požehnanie predchádza život človeka. Ešte sme boli len v tele našej mamy a už sme boli súčasťou stavu, ktorému hovoríme požehnaný. Cez lásku matky a pomoc druhých nás Boh požehnáva.

Na slová požehnania čakáme. **Kto sa neusiluje získať požehnanie, kto oň, ako starozmluvný Jákob, nezápasí, nie je požehnania hoden.**

Požehnanie nie je mágia, v zmysle, že sa nám nič zložité a ťažké neprihodí. **Koľko požehnaných ľudí prechádzalo náročnými skúškami!** Požehnanie je skôr infúzia nádeje, že Boh má pre nás poslanie, vedie nás a dáva nám silu žiť a aj cez zápasy života a boje viery presadzovať Božie hodnoty: Boží pokoj a zmierenie.

Na príbehu Jákoba je zrejmé, že **to nejde bez zápasu, že „temným brodom“ sa nemôžeme vyhnúť, že aj veriaci prežívajú úzkosti a zápasy.**

Jákob nás učí zápasiť o Božie požehnanie.

Môže nám napadnúť otázka: **Či dosiaľ nebol požehnaný?** Ved' keď utekal od rodičov a pred hnevom brata Ézava, mal v ruke len pútnickú palicu. Teraz, keď sa po 20 rokoch vracia z vyhnanstva, má početnú rodinu i služobníctvo a veľké stáda dobytky – mnoho majetku. **Prichádza k poznaniu, že to všetko by nemuselo byť Božie požehnanie, iba ľudský úspech?** – K takémuto poznaniu by sme mu mohli len blahoželať. *Čo osoží človeku, keby získal aj celý svet a duši by si uškodil?...*

Alebo **má Jákob jednoducho strach zo svojho brata**, ktorý kedysi sľúbil, že sa Jákobovi za ukradnuté prvorodenstvo pomstí, zabije ho... Ézav mu teraz ide oproti so 400 mužmi.

Obrazne povedané, po hmotnej stránke Jákob získal celý svet. Stal sa zámožným mužom. Ale kým je? – **Predtým chcel byť ako Ézav: prvorodený, šikovný lovec, ten, koho má otec Izák rád. No stále je Jákobom.** Jeho meno značí: **úskočný** či **podvodník**. Kým predtým hľadal spásu v ľsti a podvode, ktorým oklamal otca a brata pripravil o prvorodenstvo, teraz mu nejde o to: mať čím viac. Neoháňa sa tým, čo vlastní. **Rozumie, že je aj niečo väčšie ako to, čo nazhromaždil.**

Keď sa ho neznámy, s ktorým bojuje, pýta: „Ako sa voláš?“ *Odpovedal: Jákob.*“ Je to ako spoveď – vyznanie vín: Som Jákob – človek úskočný, ktorému nebol cudzí podvod.

Neznámy mu riekol: „**Nebudeš sa už volať Jákobom, ale Izraelom.**“ Jákob je už minulosť. Tvoje hriechy sú odpustené. Smieš na druhý breh. Smieš sa vrátiť. Budeš sa volať Izrael, „**lebo si bojoval s Bohom aj s ľuďmi a zvíťazil si.**“

A on rozumie, že hoci je úspešný, majetný, nemôže sa dovolávať žiadnej zásluhy, že Boh má právo, „vyškrtnúť ho zo svojho zoznamu.“ **Jákob zápasí o požehnanie – o Božie slovo, ktoré podrží, prinesie úľavu, dá mu nádej.**

Vychádza ranná zora! **Noc ustupuje svetlu a on ako znovuzrodený smie vstúpiť do krajiny svojich predkov.** Od neznámeho však dostal zásah. Do bedier, miesta, kde sídli jeho sila, potencia, jeho budúcnosť. **Božiemu bojovníkovi bude každý krok bolestne pripomínať, že keď sa bude spoliehať na vlastné sily, nebude môcť odovzdať požehnanie.**

3. **POŽEHNANIE NÁM PRIPOMÍNA, KÝM SME V BOŽÍCH OČIACH**

Hebrejský výraz pre požehnanie „beráchá“ zodpovedá gréckemu „eulogein“ – *dobře hovoriť, dobrorečiť* či latinskému „benedictus“ – *hovoriť niekomu dobré veci.* **Požehnaním je nám pripomínané, kto sme.** To, aká je naša identita a hodnota sa v nás nerodí, niekto nám to oznamuje. **Požehnanie má spoločné čosi so skúsenosťou dieťaťa, ktoré sa díva do usmievajúcej sa tváre svojej mamy, svojich rodičov.** Zaznieva to aj z Áronovského požehnaní: „*Nech rozjasní Hospodin svoju tvár nad tebou a nech ti je milostivý! Nech obráti Hospodin svoju tvár k tebe a nech ti udelí pokoj!*“ (4M 6, 25 – 26)

Aj my si, podobne ako Jákob, uvedomujeme, že **nie sme vo viere dokonalí, ani mravne čistí a vo všetkom príkladní ľudia. No základná informácia, ktorú mám, máme prijať znie: som – sme Bohom milovaní. Zmierení s Ním.** V požehnaní, ktorým sa končia Služby Božie, je nám odovzdávaný pokoj. Vzkriesený Pán Ježiš udelil pokoj ako dar svojim učeníkom (J 20, 19b. 26b). To, čo nám bolo na Službách Božích zvestované – evanjelium, že sme pre Krista zmierení s Bohom, nás sprevádza aj za bránu kostola – tam, kde žijeme: do našich rodín, na naše pracoviská. Všade tam má s nami prichádzať Boží pokoj. Áronovské požehnanie končí Hospodinovými slovami: „*Nech kladú moje meno na Izraelcov a ja ich požehnám.*“ (4M 6, 27) Už na púšti – pri samom zrode bohoslužieb – dostali izraelskí kňazi úlohu žehnať Boží ľud. **Zo Služieb**

Božích nemusíme odchádzať naprázdno, ale s Božím požehnaním. Ono je zvláštnym momentom, v ktorom **Božie dary dosadajú do nášho vnútra, vzťahov, životných situácií.** Božie požehnanie zachraňuje. Jákob, Boží ľud biblických dôb i my, súčasný Boží ľud, **žijeme z Pánovho požehnania.** *„Požehnaný Boh a Otec Pána nášho Ježiša Krista, ktorý nás v nebeských veciach požehnal v Kristovi Ježišovi všetkým duchovným požehnaním.“* (Ef 1, 3) Amen.

Použitím myšlienok teológov: *Milan Balabán, Walter Lüthi, Nico ter Linden, Jonathan Sacks,*

David Balcar a David Novák: [Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár](#)